

PRVO POGLAVLJE

Mrzim konferencije za štampu, ali ih posebno mrzim kada mi je naređeno da sakrijem veći deo istine. Tu naredbu je uputila kraljica Vazduha i Tame, vladarka mračnog vilenjačkog dvora. Ansilije ne treba jediti, iako sam ja njihova vilenjačka princeza. Ja sam bratanica kraljice Andejs, ali ta rodbinska veza mi nikada nije mnogo pomogla. Nasmejala sam se gotovo neprozirnom zidu novinara, trudeći se da ostanem pribranog lica.

Nikada ranije kraljica nije dopustila tolikom broju ljudi iz medija da uđu u šuplje brdo Ansilijevih, naše vilenjačko kraljevstvo koje predstavlja i utočište. Mediji se ne puštaju u utočište ali je to sada manje štetno posle jučerašnjeg pokušaja atentata. Pretpostavlja se da će me unutar kraljevstva naša magija mnogo bolje zaštititi nego juče na aerodromu, kada su me gotovo pogodili.

Publicista sa našeg dvora Madlin Felps pokazala je na prvog novinara, i krenula su pitanja.

„Princezo Meredith, juče ste imali krv na licu, ali danas je jedini trag vaše ozlede ruka u longeti. Kakve ste ozlede imali juče?”

Leva ruka mi je u longeti od zelenog platna koja gotovo savršeno odgovara mom odelu. Obučena sam u vesele božićne boje, crvenu i zelenu, što odgovara ovom dobu godine. Kosa mi je zagasitije crvene boje od bluze. Moja kosa je najviše ansilijevska, ši skarletna za nekog ko izgleda dobro u crnom a ne zlatno ili narandžastocrvena kao boja ljudske kose. Sako ističe zelenu boju dva od tri kruga mojih zenica.

Zlatni krug povremeno zasvetli od blica kao da je zaista od metala. Oči su mi čisto silijevske, jedini deo mene koji pokazuje da je moja majka sa zlatnog dvora, barem delimično.

Nisam prepoznala novinara koji je postavio pitanje. Činio mi se nepoznat, nov u odnosu na jučerašnji dan. Posle jučerašnjeg pokušaja atentata na očigled svih medija pred kamerom, morali smo da odbijemo neke novinare jer nije bilo dovoljno mesta za sve. Pojavljujem se na konferencijama za štampu još od ranog detinjstva. Ova je najveća ikad, uključujući i onu posle ubistva moga oca. Naučila sam da se novinarima koje poznajem obraćam poimence, ali ovom sam samo mogla da se nasmešim i kažem: „Juče sam imala sreće, samo sam uganula ruku.”

Zapravo, moja ruka nije povređena pri pokušaju atentata snimljenog kamerom. Ruku sam povredila prilikom drugog ili je to bio treći pokušaj atentata na mene juče, koji su se dogodili unutar kraljevstva gde bi trebalo da sam bezbedna. Jedini razlog zbog kog su kraljica i moji stražari mislili da sam sigurnija ovde nego napolju u svetu ljudi bio je taj da su izdajnici koji su pokušali atentat na mene i kraljicu uhapšeni ili ubijeni. Juče se gotovo dogodio puč na dvoru, ali mediji o tome nisu znali ništa. Jedan od starih naziva za vilenjake bio je *skriveni narod*. Zaslužili smo to ime.

„Princezo Meredith, da li je to bila vaša krv na licu juče?” Pitanje sada postavlja žena čije ime znam.

„Ne”, rekoh.

Iskreno sam se nasmejala što se sneveselila kada je shvatila da će dobiti kratak odgovor. „Ne, Šila, krv nije bila moja.”

Nasmešila mi se, tako plava i visoka kakva ja nikad neću biti. „Princezo, mogu li da dopunim svoje pitanje?”

„Molim vas”, reče Madlin. „samo jedno pitanje po osobi.”

„U redu je, Madlin”, rekoh ja.

Naša se publicistkinja okrenula da me pogleda, i pri tom isključila mikrofon kako nas ne bi čuli. Ugledala sam se na nju i pokrila dlanom moj mikrofon i pomerila se u stranu.

Madlin se nagnu preko stola. Nosila je dovoljno dugačku suknja te nije postojala opasnost da će joj novinari odozdo, ispod bine, zavirivati. Dužina i boja suknje bili su po poslednjoj modi. Deo njenog posla se

sastojao u praćenju mode. Ona je pred nama zastupala ljude bolje od bilo kog ambasadora kojeg je slao Vašington.

„Ako Šila bude postavila dodatno pitanje, onda će to svi uraditi. To će otežati stvar i vama i meni.”

Bila je u pravu, ali... „Recite im da je ovo izuzetak i onda možemo da nastavimo.”

Podigla je svoje savršeno počupane obrve i potom izustila: „U redu.” Ponovo je uključila mikrofon dok se s osmehom okretala ka novinarima. „Princeza će dopustiti da Šila postavi još jedno pitanje, ali posle toga se vraćamo na prvobitno pravilo – jedno pitanje po osobi.” Pokazala je na Šilu i klimnula glavom.

„Hvala vam što dozvoljavate da dopunim pitanje, princezo Meredith.”

„Nema na čemu.”

„Ako to nije bila vaša krv juče, čija je?”

„Mog stražara Frosta.”

Fotoaparati su oživali tako da su me zaslepele, ali se pažnja svih usmerila iza mene. Moji stražari su stajali poredani uza zid duž ivica bine, okružujući sto sa svih strana. Obukli su se raznoliko, od firmirane odeće preko kompletnog oklopa do darkerskog klupskog izgleda. Jedino zajedničko bilo im je naoružanje. Juče smo pokušali da budemo diskretni u vezi s oružjem tako što ispupčenja koja su kvarila liniju odela nisu bila prevelika. Danas se pištolji nalaze pod jaknama ili plaštevima, ali se mogu videti, kao i mačevi, noževi, sekire i štitovi. Broj stražara oko mene se takođe udvostručio.

Bacila sam pogled na Frosta. Kraljica mi je naredila da ne izdvajam nikog od stražara. Otišla je toliko daleko da mi zabrani da s čežnjom gledam u nekog od stražara. Pomislila bih da je to čudan zahtev, ali ona je kraljica i sa njom se u raspravu ulazilo na sopstveni rizik. Ipak sam ga pogledala; na kraju krajeva, on mi je spasao život. Zar time nije zaslužio jedan pogled? Uvek mogu da se opravdam kod kraljice, moje strine, time kako bi novine smatrale čudnim da ga ne priznam. To je istina, ali sam ga pogledala i zato što sam htela.

Njegova je kosa boje srebrnih božićnih dekorativnih traka, sjajna i nalik na metal. Doseže do njegovih članaka baš kao i dekoracija ali ja znam da je mekana i živa, i tako topla oko mog tela. Kosu je sklonio sa lica pričvrstivši je iza glave šnalom izrezbarenom od kosti. Ona se

presijavala i pomerala oko njegovog tamnosivog odela „armani” skrojenog po meri njegovih širokih ramena i atletske građe. Odelo je takođe skrojeno tako da sakrije pištolj u futrolu za rame kao i nož-dva, ali nije skrojeno za pištolje ispod svakog ramena, niti za kratak mač na boku sa kožnim koricama čvrsto privezanim uz butinu. Balčak drugog mača prebačenog na leđa, virio je kroz svu tu sjajnu kosu. Frost je imao mnoštvo noževa kao i drugo oružje koje nije moglo da se vidi. Nijedno odelo ne može da se skroji tako da istovremeno pokrije toliko naoružanje i da zadrži svoj oblik. Nikako nije mogao da zakopča sako, te su pištolji i mač i jedan nož zasijali pod blicem fotoaparata.

Povici „Froste! Froste!”, ispunili su sobu dok je Madlin birala pitanje. Još jedan meni nepoznat čovek. Medi je ništa ne privlači toliko kao pokušaj atentata.

„Froste, koliko je ozbiljna vaša povreda?”

Frost je visok nešto preko metar i osamdeset pet, i pošto sam sedela kraj mikrofona nameštenog za mene, morao je sasvim da se nagne. Vešt sa bilo kojim oružjem, pokazao se nespretno dok se saginjao ka mikrofону. Taman sam pomislila kako nikad nije koristio mikrofón, kada je dubokim glasom odgovorio na pitanje.

„Nisam povređen.” Uspravio se, i mogla sam da pročitam olakšanje na njegovom licu. Okrenuo je leđa fotoaparatom, kao da je pomislio da može tako lako da se izvuče. Moje iskustvo je drugačije.

„Zar to nije bila vaša krv na princezi?”

Šakom je stiskao balčak svog kratkog mača. Nepotrebno dodirivanje oružja je znak nervoze. Ponovo se sagnuo ka mikrofónu, i ovog puta telom zakačio moje povređeno rame. Ne verujem da su novinari primetili taj neznatni pokret, ali je to bilo isuviše trapavo za nekog poput Frosta. Rukom se čvrsto oslonio na sto kako bi se umirio. Pogledao me je očima sivim poput zimskog neba i nemo upitao: „Da li sam te povredio?”

Nemo sam izgovorila ne.

Odahnuo je i sagnuo se ka mikrofónu. „Da, bila je to moja krv.” Ponovo se ispravio kao da će im je to dovoljno. Trebalo bi da zna bolje jer godinama ukrašava ovakve konferencije kao kraljičin stražar, te zna da su mu odgovori isuviše kratki. Ovog puta barem nije pokušao da se vrati na svoje mesto iza mene.

Došao je red na reportera koga sam poznavala Sajmona Makrekena koji je godinama izveštavao sa vilenjačkog dvora. „Froste, ako niste povređeni, odakle vaša krv i kako se našla na princezi?” Znao je da postavlja pitanja koja ne možemo da izvdamo jer ši ne lažu. Možemo da obojimo istinu u crveno, ljubičasto i zeleno, i da vas ubedimo da je crno belo, ali da slažemo – ne možemo.

Frost se ponovo nagnu nad mikrofon, šake još uvek oslonjene o sto. Neznatno mi se približio, toliko da su nogavice njegovih pantalona dodirnule moju suknju. Njegov mač se gotovo uklještio između naših tela što nije dobro ukoliko bi trebalo da potegne oružje. Pogledala sam njegovu veliku i snažnu šaku na stolu i primetila da su mu vrhovi prstiju pobeledi. Oslanjao se o sto kao što se neko čvrsto drži govornice kada je nervozan.

„Bio sam pogođen.” Snažno je pročistio grlo kako bi nastavio. Okrenula sam glavu taman da vidim taj savršeni profil i shvatim da ga muči još nešto osim nervoze. Frost, kraljičin ubica Frost, se plaši javnog nastupa. O, bože. „Izlečen sam. Moja je krv pala na princezu kada sam je štitio od zla.”

Uspravlja se, ali sam mu ja dodirнула ruku. Pokrila sam mikrofon dlanom, i nagnula se ka njemu kako bih mu šapnula na uvo. Duboko sam udahнула miris njegove kože i izustila: „Klekni ili sedi.”

Snažno je izdahnuo i povio ramena ali je kleknuo na koleno pored mene. Približila sam mu mikrofon.

Zavukla sam šaku sa zadnje strane njegovog sakoa kako bih je stavila na leđa tik ispod bočno postavljenih korica za mač. Kada su vilenjaci nervozni, nalaze utehu u međusobnom dodirivanju. Čak se i moćni ši osećaju bolje posle dodirivanja iako neće svi to da priznaju iz straha da će se izgubiti granica između plemstva i običnih vilenjaka. Moja krv je većim delom od niže vilenjačke, te nemam tu brigu. Osetila sam kako mu znoj kaplje niz leđa.

Madlin nam se približavala. Odmahnula sam glavom. Pogledala me je upitno ali se nije raspravljala. Odabrala je sledeće pitanje iz gomile.

„Znači vi ste primili metak kako biste zaštitili princezu Meredith?”

Nagnula sam se ka mikrofonu, stavljajući lice uz Frostovo, obazrivo ga dodirujući, kako mu ne bih prenela šminku. Fotoaparati su eksplodirali u mnoštvo belih odblesaka. Frost je poskočio, a to će se videti na fotografijama. O, bože. Zaslepele su nas, eksplozijama belih i plavih

tačaka. Mišići mu se zategnuše što to ne bih znala da ga nisam dodirivala.

„Zdravo, Sara, i da, on je primio metak namenjen meni”, odgovorila sam.

Mislim da je Sara otpozdravila sa „Zdravo, princezo”, ali nisam bila sigurna jer još uvek nisam dobro videla, a žamor tolikih glasova me je zbunjivao. Naučila sam da se obraćam poimence kada ih prepoznam. Tako su se svi osećali prijatnije, a na konferencijama za štampu trebaju vam prijatelji.

„Froste, jeste li se uplašili?”

Neznatno se opustio uz mene zahvaljujući dodiru mog dlana i lica.

„Da”, reče on.

„Uplašili na smrt?”, doviknu neko ko nije bio prozvan.

Frost je svejedno odgovorio na pitanje. „Ne.”

Madlin je pozvala nekog ko je upitao: „Čega ste se onda uplašili?”

„Uplašio sam se da će Meredith nastradati.” Navlažio je usne i ponovo se napregnuo. Shvatila sam da je izrekao moje ime bez titule. Pogrešan korak za jednog stražara, ali je on naravno i više od toga. Svaki pojedinačni stražar je učestvovao u takmičenju da postane moj princ. Ali mi smo ši, i ne venčavamo se ukoliko nismo trudni. Paru bez dece nije dozvoljeno da se venča, stoga su stražari činili više od „čuvanja” mog tela.

„Froste, da li biste dali život za princezu?”

Odgovorio je bez oklevanja. „Naravno.” Ton njegovog glasa jasno je značio da je to pitanje beznačajno.

Novinar u dnu prostorije pored koga se nalazila televizijska kamera postavio je sledeće pitanje. „Froste, kako ste zacelili ranu od metka za manje od dvadeset četiri sata?”

Frost je još jednom duboko uzdahnio povijajući ramena. „Ja sam ši ratnik.” Novinari su očekivali da kaže još nešto, ali sam znala da neće. Frostu je bila dovoljna činjenica to što je ši. Bila je to samo prostrelna rana iz pištolja sa nekom uobičajenom municijom. Potrebno je nešto mnogo jače od toga da bi se zaustavio ši ratnik.

Sakrila sam osmeh i nagnula se ka mikrofону kako bi to objasnila novinarima, kada je znoj duž njegove kičme iznenada prestao da bude vlažan i topao. Kao da je tračak hladnog vazduha prešao niz njegovu kičmu; iznenađeno sam sklonila dlan.

Pogledala sam njegovu veliku šaku na stolu i ugledala ono čega sam se plašila. Beli pokrov mraza se širio od nje. Zahvalila sam se Boginji što je stolnjak bele boje, jer nas je to spasilo da neko ne primeti. Možda vide kasnije, kada pregledaju snimljeni materijal, ali tu ne mogu ništa. Imala sam dovoljno briga da bih razmišljala o budućnosti. Ovo je, u neku ruku, moja greška. Slučajno samo dovela Frosta na nivo moći koji nije poznavao. To je blagoslov Boginje, ali je uz nove moći dolazila i nova odgovornost i novi izazovi.

Pomerila sam dlan sa njegovih leđa na šaku dok sam odgovarala uz zbunjen žamor novinara. Očekivala sam da njegov dlan bude leden kao taj tračak moći koji je prešao niz kičmu, ali me je iznenadilo što dlan nije toliko hladan.

„Ši isceljuju gotovo svaku povredu”, rekla sam.

Mraz se širio. Stigao je do mikrofona i počeo da se uspinje. Mikrofon je pucketao od statike, a ja sam zgrabila Frostovu šaku. Tada je primećio šta prouzrokuje njegov strah. Znala sam da to nije radio namerno. Skupio je šaku u pesnicu, a kako sam svoju držala preko njegove, prsti su nam bili isprepleteni. Nisam želela da iko vidi mraz pre nego što se istopi.

Okrenuli smo se jedno ka drugom. Sneg je vejao u njegovim zenicama kao da je imao malu sivu snežnu kuglu u očima. Nagnula sam se i poljubila ga. To ga je iznenadilo jer je čuo kraljičino upozorenje o favorizovanju, ali Andejs će mi oprostiti ako mi bude dozvolila da joj objasnim. I sama bi učinila isto, možda i više, kako bi skrenula pažnju novinara sa neželjene magije.

Bio je to čedan poljubac usnama jer je Frost osećao nelagodnost pred svim ovim strancima. Ja sam, pride, nosila crveni karmin koji bi se razmazao kao klovnovska šminka da smo se poljubili jezicima. Preko zatvorenih kapaka videla sam sevanje bliceva kao narandžaste tačke.

Prva sam prekinula poljubac. Frostove oči su još bile sklopljene, usne opuštene, skoro otvorene. Uz treptaj je otvorio oči. Da li zbog svetla ili zbog poljupca izgledao je zbunjeno, mada Boginja zna da sam ga i pre ljubila i to sa mnogo više žara. Da li mu moj poljubac još uvek toliko znači kada smo se već nebrojeno puta ljubili?

Pogledom je to potvrdio jasnije od bilo kojih reči.

Fotoreporter su klečali veoma blizu stola koliko su im telohranitelji dozvoljavali i fotografisali naša lica. Mraz se otopio dok smo se ljubili,

ostavljajući slab trag oko naših šaka koji jedva da je nakvasio beli stolnjak. Sakrili smo magiju, ali smo svetu pokazali Frostovo lice. Šta učiniti kada neko čitavom svetu pokazuje koliko mu vaš poljubac znači? Ponovo ga poljubiti, naravno! To sam i uradila, i ovoga puta se nisam brinula zbog klovnovske šminke ili kraljičine naredbe. Oduvek sam želela da vidim taj pogled na njegovom licu kada se ljubimo. Oduvek i zauvek.